

Sra. alcaldesa e Autoridades das institucións do noso país, veciños, amigas e amigos.

Vimos de toda a nación ás Terras de Melide para homenaxearmos o poeta, dramaturgo e escritor Xosé Vázquez Pintor.

A mesma terra que o viu nacer aos sentidos, que pousou nos seus ollos o pano da súa luz orballada, recibe hoxe da súa man fráxil e leve de poeta os froitos que a vida sedimentou e fixo voz viva e poesía que habita no máis profundo do ser e fai que o día a día teña rostro.

No poema o poeta nace e permanece porque é a voz desoutra voz perpetua e colectiva, dos que lle deron o idioma.

O noso poeta bebeu de sempre a realidade de ledicia e traballo ás veces dorido, das xentes de noso que coa súa sabedoría milenaria sementaron o tempo para se facer humano froito.

Da estirpe popular e ao mesmo tempo ilustrada, co saber dos ciclos da natureza, da busca do humano mesmo nas cousas que os ceos con paciencia de séculos deitaron para se facer luz. Desa estirpe ven Vázquez Pintor, e dálle a esta terra e ás súas xentes este poema, esta alfaia que tatuamos na pedra para que sexa realidade indelével.

Tatuamos na pedra o teu poema, benquerido poeta, para que as súas palabras fiquen na memoria dos homes e mulleres da ampla terra de Melide, que é corazón xeneroso e acolle todos os nomes da terra.

Terra na que vive a árbore da palabra que leva na súa cortiza a memoria colectiva que viviches na infancia, da idade e amaches e que é de noso conciencia viva do que nos é próximo.

Palabra túa na que homes e mulleres desta terra sementaron e colleitaron a palabra que di dos soños e na que vivimos a esperanza de todo o que ao ser humano lle dá a ledicia ou a dor.

Mais sobre de todo inculpamos a túa palabra na pedra para que fiquen memoria do hoxe nas xeracións futuras, pois é tempo no que a historia debe ser contada de vagariño e moitas veces, ao seren as novas formas da desmemoria vento veloz que todo quer borrar coa súa man senón é profunda a súa raíz.

Plantamos tamén a árbore do escritor, o buxo que é símbolo de fortaleza e de resistencia, que é símbolo da necesaria saúde do noso idioma. Para que comparta o sol e a chuva coa oliveira que é árbore de paz. As súas ponlas, que recibirán o merlo e o pardal, serán lugar do canto e son de lento e paseniño camiñar, e son de lento medrar nas súas madeiras. Sempre foi a súa cerna, na súa fermosa cor laranxa, compañeira do noso devir como pobo no traballo, cando axudaba a traballar as vimbieiras, e nos xogos de neno ou cando faciamos bailar os trompos ou peonzas; e tamén para a festa, porque nos trae nos punteiros da gaita o máis fermoso, cálido e amantiño son da nosa identidade.

A pedra e a árbore son, de agora en diante, compañeiras da túa palabra de poeta, que habita fértil e solidaria a conciencia do traballo que home e muller lle dan á terra

e ás súas criaturas coas mans nús. Homes e mulleres das terras de Melide que humanizaron chanzo a chanzo a terra até a facer veludo amantiño.

Conciencia viva de todo o que nos é próximo e necesita da xustiza da historia.

E que agardan polo que nunca volverá mais que é alento de presente e vida, coa esperanza de que volva a todos os galegos e galegas o futuro non vivido, un presente aínda por vivir.

Aquí aínda hai homes que desvisten as sobreiras
e esfolan as maus no corredor das moitas noites
que non cesan de cadrar a mentira e a espera

Aquí aínda hai mulleres que zurcen todo o río
antigo da consolación e aman a esperanza
cos andares fermosos da mañá de xaneiro

E cante o carro o canto alegre da historia nosa
na mañá de outono e inverno a canseira dos bois

Xosé Vázquez Pintor

Homenaxe "O Escritor na súa Terra"
XIV Edición
Asociación de Escritores en Lingua Galega

Cesáreo Sánchez Iglesias, Presidente da Asociación de Escritores en Lingua Galega